

Ἡ μουσικὴ ἡθογραφία «Ρεστία στὸ νησί τῶν σφουγγαράδων» τῆς Κας Ἀλ. Γάσπαρη, ποὺ παρουσιάζει ὁ θίασος τῶν «Ἐνωμένων Καλλιτεχνῶν» στὸ Θέατρο «Ὅρβο» (τὸ πρῶν Θέατρο Χατζίσκου, ποὺ ἀντικατέστησε ὅμως τῶρα τὴν εὐρύχωρη καὶ ἀνετὴ του ἐξέδρα μὲ μιὰ χλόη δροσερῆ κι εὐχάριστη, ἀλλὰ φοβοῦμαι ὅχι ἀρκετὰ ἐπικλινῇ γιὰ νὰ ἔχουν τὰ πίσω καθίσματα ὅση πρέπει ὁρατότητα), μᾶς ἐπαναφέρει στὸ κωμειδύλλιο, στὸν «Ἀγαπητικὸ τῆς βοσκοπούλας», στὴν «Τύχη τῆς Μαρούλας» κτλ.

Τὸ νέο κωμειδύλλιο δὲν εἶναι ὅπως τὰ παλιὰ ἐμποτισμένο μὲ ρομαντισμό, ἀλλὰ ἔχει τὴν ἴδια ἀπλοϊκότητα. Σχεδιάζει, ὅπως αὐτά, μονογραμμικὰ τὰ πρόσωπα καὶ τίς καταστάσεις, σταθμεύει στὴν ἐπιφάνεια, οὔτε δοκιμάζει νὰ διαπλάσει ἓνα χαρακτήρα. Περιορίζεται νὰ δείξει στατικά, φωτογραφικὰ καὶ κατὰ παράταξη τὴν ἀγωνία, τοὺς ἀγῶνες καὶ τὰ γλέντια σ' ἓνα σφουγγαράδικο χωριὸ καὶ νὰ ἀφηγηθεῖ, καὶ πάλι κατὰ παράταξη, ἐπεισόδια μιᾶς μελοδραματικῆς, συμβατικῆς καὶ πολὺ κοινότοπης ἱστορίας.

Μιὰ κοπέλα, ἐπειδὴ ὁ ἀγαπημένος της πού, χωρὶς νὰ τὸ ξέρει, τὴν ἀφῆκε ἔγκυα, ἀργεῖ νὰ ἐπιστρέψει ἀπὸ τὸ ψάρεμα τῶν σφουγγαριῶν, ἀναγκάζεται, γιὰ ν' ἀποφευχθεῖ τὸ σκάνδαλο, νὰ παντρευτεῖ μ' ἓναν ἄλλο πού τὴν ἀγαπᾷ καὶ δέχεται νὰ τὴ στεφανωθεῖ καὶ ν' ἀναλάβει τὴν πατρότητα τοῦ παιδιοῦ. Ὁταν ὁ ἀγαπημένος της γυρίσει, ἐπειδὴ, καθὼς νομίζει ὅτι τὸν

410
ἐγκατέλειψε θελητά, τὴν περιφρονεῖ, ἐκείνη θ' αὐτοκτονήσει καταπίνοντας φαρμάκι ἢ παραθεῖο.

Οὔτε σὲ μιὰ σκηνὴ δὲν ψυχογραφεῖται ἓνα τουλάχιστον ἀπὸ τὰ πρόσωπα, δὲ διαγράφεται μιὰ πάλη μέσα του· παρακολουθοῦμε μόνο μέσ' ἀπὸ διάφορα ἐπεισόδια τὴν ἀνέλιξη τῆς ὑπόθεσης. Οὔτε σὲ μιὰ σκηνὴ δὲν ἀποκτᾷ ἡ ἡθογραφία ἔστω καὶ μιὰ ἐπίφραση πνευματικότητας, δὲ διαφάνεται, ἔστω κι ἀμυδρά, ἡ δοκιμὴ ν' ἀνανεωθοῦν μὲ κάποιο οὐσιαστικὸ περιεχόμενον τὰ πολὺ γνωστὰ κι ἐκμεταλλευμένα μοτίβα.

Ἔτσι, μιὰ πού δὲν ὑπάρχουν ἔστω κι ἀχνὰ σχεδιασμένοι ρόλοι γιὰ διάπλωση, δὲν μπορεῖ νὰ γίνεи λόγος γιὰ ἡθοποιία. Μπορῶ μόνο ν' ἀναφέρω ὅτι ὁ πρωταγωνιστὴς κ. Γ. Σήφης φανερώνει ὅτι ἔχει ἀρκετὴ σφριγηλότητα, εὐλυγισία καὶ λεβεντιά. Λεβέντικα χόρεψαν κι ὅλοι οἱ πολλοὶ ἡθοποιοὶ πού λαμβάνουν μέρος στὴν παράσταση. Τοῦτοι οἱ λεβέντικοι χοροὶ καὶ τὰ ἄσματα, καθὼς τὰ σύνολα καὶ οἱ ὁμαδικὲς κινήσεις ἐνορχηστρώθηκαν ἀρμονικὰ κι ἐπιδέξια ἀπὸ τὸ σκηνοθέτη κ. Γ. Κοζίρη, καὶ καθὼς πλαισιώνονταν ἀπὸ ἓνα ἐντυπωσιακὸ σκηνικὸ τοῦ κ. Τ. Ὀλύμπιου, τὸ ὁποῖο, ὅπως τὰ σκηνικὰ στὸ Θέατρο Κατράκη, ἀναπαρίστανε ἓνα ὁλόκληρο χωριό, εἶναι ἐνδεχόμενον νὰ προσελκύσουν ὅσους ἐξακολουθοῦν νὰ νοσταλγοῦν βοσκοποῦλες, Μαρουῖλες καὶ λύρες τοῦ Γερο-Νικόλα.

Δὲ γίνεται ὅμως νὰ μὴ συλλογισθῶ: Τὰ παλιὰ κωμειδύλια, πού ἀντιπροσώπευαν τὴ νοοτροπία καὶ τὴν ψυχροσύνη μιᾶς ἐποχῆς, εἶναι ἀσφαλῶς πολὺ γνησιότερα καὶ αὐθεντικότερα ἀπὸ τὴ σημερινὴ χλωμὴ τους ἀπομίμηση. Στὰ αὐτοῦ τῆς κενῆς αὐτῆς παράστασης μπορεῖ ἀκόμα νὰ προστεθεῖ ἡ χλωϊσμένη δροσερὴ κι εὐχάριστη πλατεία. Τὸ περιβάλλον θὰ ἦταν ἀκόμα πολὺ πὺρ εὐχάριστο ἂν τὰ ἐκκωφαντικὰ μεγάφωνα τῶν γύρω κέντρων δὲν παρενέβαλαν συχνὰ ἓνα ἀδιαπέραστο φράγμα ἀνάμεσα στοὺς ἀκροατὰς καὶ στὸ λόγο τῶν ἡθοποιῶν.